

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 mei 2020 met nummer RvVb-UDN-1920-0822
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0560-UDN

Verzoekende partij	de vzw LIMBURGSE MILIEUKOEPEL vertegenwoordigd door advocaten Filip DE PRETER en Bert VAN HERREWEGHE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG
Tussenkomenende partij	de nv REMO MILIEUBEHEER vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een e-mail van 29 april 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van verwerende partij van 22 april 2020.

Verwerende partij heeft haar beslissing van 5 september 2019, waarbij zij het administratief beroep van onder meer verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Houthalen-Helchteren van 10 oktober 2016 niet inwilligt, en aan tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleent voor het ontbossen en wijzigen van het reliëf van de bodem, zandwinning en inrichten voor de opslag van afval als aanloop naar het project 'Closing the Circle', op de percelen gelegen te 3530 Houthalen-Helchteren, Wolfsdal zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 1066M e.a., ingetrokken, en aan tussenkomenende partij opnieuw een stedenbouwkundige vergunning onder aangevulde voorwaarden verleend voor dezelfde handelingen op dezelfde percelen.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkomenende partij verzoekt met een e-mail van 3 mei 2020 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

2.
Verwerende partij dient een nota in met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier. De argumentatie van tussenkomenende partij over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

3.

De procespartijen worden opgeroepen voor de zitting van 4 mei 2020. Zij stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering, met toepassing van artikel 16 DBRC-decreet en artikel 6, laatste lid van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 2020 tot uitvoering van artikel 5 van het decreet van 20 maart 2020 over maatregelen in geval van een civiele noodsituatie met betrekking tot de volksgezondheid wat betreft de proceduretermijnen die gelden voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Handhavingscollege, zoals verlengd met het ministerieel besluit van 24 april 2020 tot verlenging van sommige proceduremaatregelen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 2020.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Tussenkomen partij dient op 29 juni 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Houthalen-Helchteren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het ontbossen, het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem en het inrichten van een grond voor het opslaan van afval. De aanvraag heeft betrekking op de zones VIIb2 en VIII en een nieuwe zone XI van een site waarop zand wordt ontgonnen en waarbij de uitgegraven zones vervolgens worden opgevuld met afvalstoffen.

De beschrijvende nota beschrijft het voorwerp van de aanvraag als volgt:

“ ...

De nv Remo Milieubeheer heeft de intentie om de zandwinning en afvalopslagplaats voor bedrijfsafvalstoffen ... uit te breiden (zone XI). Dit met het oog op het behouden van de continue opslag en verwerkingscapaciteit op de site in afwachting van de realisatie van de volledige capaciteit van de verwerkingsinstallatie in het kader van het project 'Closing the Circle'. In het project 'Closing the Circle' zal het opgeslagen materiaal maximaal herwonnen, hergebruikt en voor energieproductie aangewend worden.

In eerste instantie wordt aan zandwinning gedaan, vervolgens wordt in afwachting van het Closing-the-Circleproject de vrijgekomen diepte opgevuld met afvalstoffen tot boven het huidige maaiveld. Om deze werken te kunnen uitvoeren dienen de percelen ontbost te worden. Voorliggende stedenbouwkundige aanvraag heeft bijgevolg betrekking op ontbossing, reliëfwijziging en het gebruik van het terrein voor zandwinning om het daarna te exploiteren als stortplaats voor bedrijfsafvalstoffen. Daarnaast wordt ook een reliëfwijziging voorzien op de reeds eerder vergunde stortplaatsen (VIIb2 en VIII) voor het bufferen van zand uit de nieuwe zandwinning (zone XI) met het oog op de toekomstige ontdieping van de uit te graven stortplaatsen.

...”

2.

De percelen liggen volgens het gewestplan 'Hasselt-Genk', vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, in uitbreiding van ontginningsgebied met nabestemming natuurgebied.

De percelen liggen op het ogenblik van de aanvraag ook binnen het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Closing the Circle' van 6 maart 2015, dat door de Vlaamse regering op 17 maart

2017 wordt ingetrokken en opnieuw wordt vastgesteld, maar vervolgens door de Raad van State wordt vernietigd met een arrest van 23 oktober 2018 met nummer 242.753. Dit GRUP kaderde in een project om de bestaande stortplaatsen te saneren door de gestorte afvalstoffen terug op te graven en te valoriseren.

De percelen zijn ook vrijwel in hun totaliteit aangewezen als speciale beschermingszone, zowel overeenkomstig de Habitatrichtlijn (richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 van de Raad inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna) als overeenkomstig de Vogelrichtlijn (richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 van de Raad inzake het behoud van de vogelstand). Zij liggen ook deels binnen het Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) en het Integraal Verwevings- en Ondersteunend Netwerk (IVON).

3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 9 juli 2016 tot en met 7 augustus 2016, dient onder meer verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 10 oktober 2016 een stedenbouwkundige vergunning.

4.

Tegen deze beslissing tekent onder meer verzoekende partij op 17 november 2016 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 9 januari 2017 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Na het opvragen van bijkomende adviezen, adviseert hij in een aanvullend verslag van 26 januari 2017 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Op 26 januari 2017 verklaart verwerende partij het administratief beroep ongegrond en verleent zij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

5.

Tegen deze beslissing wordt door verzoekende partij een verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing ingediend bij de Raad, die de beslissing vernietigt met een arrest van 12 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0602.

6.

In navolging hiervan wordt de administratieve beroepsprocedure hernomen.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 7 juni 2019 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 11 juni 2019 verklaart verwerende partij het beroep van onder meer verzoekende partij op 5 september 2019 ongegrond en verleent zij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

7.

Tegen deze beslissing wordt door verzoekende partij, naast een verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing, ook een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad, die met een arrest van 2 december 2019 met nummer RvVb-UDN-1920-0300 de tenuitvoerlegging van deze beslissing schorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Hiertegen wordt door tussenkomende partij cassatieberoep ingesteld

bij de Raad van State, dat nog hangende is, terwijl zij ook tijdig verzoekt om de procedure voort te zetten.

8.

Op 22 april 2020 trekt verwerende partij haar door de Raad geschorste beslissing van 5 september 2019 in, en verleent zij wederom een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden, die ten opzichte van de ingetrokken vergunning worden aangevuld. Dat is de bestreden beslissing.

9.

Op 10 januari 2017 verleent de Vlaamse minister van omgeving, natuur en landbouw in graad van administratief beroep een milieuvergunning onder voorwaarden voor de exploitatie van de site waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, nadat ook verwerende partij hiervoor op 14 juli 2016 een milieuvergunning onder voorwaarden had verleend. Tegen deze vergunning wordt door verzoekende partij op 13 maart 2017 een verzoek tot vernietiging ingediend bij de Raad van State, gekend onder rolnummer G/A.221.738/VII-39.939. In dit dossier adviseerde de auditeur ondertussen om de vergunning te vernietigen en werd de zaak behandeld op de zitting van 5 maart 2020, zodat een arrest eerstdaags wordt verwacht.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Uit het dossier blijkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt dat tussenkomende partij de eerste fase van de ontbossing en ontzanding van zone IX, die grotendeels is bebost en is aangeduid als speciale beschermingszone, heeft aangevat op basis van de ingetrokken beslissing van verwerende partij van 5 september 2019, waardoor de op het terrein aanwezige natuurvegetatie reeds gedeeltelijk is vernietigd. Zij meent dat tussenkomende partij de ontzanding, gevolgd door het storten van industrieel afval, onverminderd zal verderzetten op basis van de bestreden beslissing, waardoor bijkomend zal worden verhinderd dat de natuurwaarden zich zullen kunnen herstellen. Zij leidt dit af uit de

verklaringen van tussenkomen partij in het kader van de schorsingsprocedure tegen de ingetrokken vergunning en uit de historiek van het dossier. Zij stelt dat deze handelingen ingaan tegen haar doelstelling als vereniging tot *“het behoud, de bescherming en verbetering van het natuurlijk leefmilieu, kaderend in een duurzame ontwikkeling van de samenleving”*. Zij meent dat de uitkomst van een gewone schorsingsprocedure hierdoor niet kan worden afgewacht, aangezien op zeer korte termijn zowel de resterende zandontginning kan worden gerealiseerd als het storten van industrieel afval kan worden opgestart, waardoor *“de verstoring en de impact op de natuurwaarden als gevolg van de verdere ontzanding en stortactiviteiten zich onmiddellijk zal voordoen, en definitief en onomkeerbaar zal zijn”*. Zij stelt dat zij diligent is geweest door voorliggende procedure bijna onmiddellijk na de betekening van de bestreden beslissing op te starten, waarbij zij opmerkt dat zij geen beschrijving van de actuele toestand op het terrein kan geven, aangezien dit niet zichtbaar is vanop de openbare weg.

2.

Verwerende partij voert geen betwisting inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.

Tussenkomen partij voert geen betwisting inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij moet in haar verzoekschrift, aan de hand van overtuigingsstukken, uiteenzetten waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uiterst dringend noodzakelijk is (artikel 40, §3 DBRC-decreet). Zij dient met name met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen (artikel 40, §2, lid 1, 1° DBRC-decreet). Zij moet tevens aantonen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze door de schorsing kunnen worden voorkomen. Tot slot wordt van verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2.

Verwerende partij verleent met de bestreden beslissing opnieuw een stedenbouwkundige vergunning voor onder meer het ontzanden van zone XI in functie van de opslag van industrieel afval. Deze beslissing is met uitzondering van de motivering en de voorwaarden gelijkaardig aan haar eerdere beslissing van 5 september 2019, die door de Raad op vordering van verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst met een arrest van 2 december 2019 met nummer RvVb-UDN-1920-0300. Aangezien niet blijkt en door partijen ook niet wordt betwist dat de voor de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid relevante feitelijke en juridische context ondertussen is gewijzigd, zijn er geen redenen om hierover anders te oordelen dan in dit arrest. De vaststelling dat tussenkomen partij daartegen cassatieberoep aantekende doet hieraan geen afbreuk, aangezien de Raad van State daarover nog geen uitspraak deed.

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de concrete omstandigheden afdoende aan dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is. De bestreden beslissing vergunt onder meer de ontbossing en de ontzanding in functie van de opslag van industrieel afval van een bebost terrein, dat is aangeduid als speciale beschermingszone overeenkomstig zowel de Habitatrichtlijn als de Vogelrichtlijn. Verzoekende partij maakt als procesbekwame vereniging voldoende aannemelijk dat de

tenuitvoerlegging van deze beslissing nefast is voor het natuurbehoud dat zij overeenkomstig haar statutaire doelstellingen nastreeft, hetgeen door verwerende partij en tussenkomende partij niet wordt betwist. Zij maakt ook voldoende aannemelijk dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de natuurwaarden aldaar te vrijwaren, aangezien de ontzandingsactiviteiten op dat ogenblik wellicht reeds zullen uitgevoerd zijn en er reeds afval zal worden gestort. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat de ontbossing in het kader van de eerste fase van het project inmiddels werd gerealiseerd, en er vooralsnog op korte termijn geen verdere rooiwerken zullen plaatsvinden. Verzoekende partij wijst immers niet alleen op de nadelige gevolgen voor de natuurwaarden door de verwijdering van de vegetatie, maar stelt dat ook de ontzanding en de navolgende storting van industriële afvalstoffen nefast is voor het herstel van deze natuurwaarden, terwijl door tussenkomende partij niet wordt betwist dat de ontginningsactiviteiten vooralsnog niet zijn voltooid. Een schorsing van de verdere tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft derhalve nog steeds nut om de bijkomende aantasting van de natuurwaarden door de ontzanding, gevolgd door het storten van industrieel afval, te vermijden.

4.

Verzoekende partij toont in het licht van de concrete omstandigheden ook afdoende aan dat zij diligent heeft gehandeld en voorliggende procedure met de gepaste spoed opstartte. De bestreden beslissing werd aan haar betekend met een aangetekende brief van 24 april 2020, terwijl zij voorliggende procedure reeds met een e-mail van 29 april 2020 opstartte. Verzoekende partij kan daarbij redelijkerwijze niet worden geacht de intenties van tussenkomende partij inzake de verderzetting van de werken op basis van de bestreden beslissing in alle omstandigheden te kunnen inschatten. Hoewel er in het licht van de verschillende jurisdictionele procedures inzake het project kan worden verwacht dat tussenkomende partij enige terughoudendheid aan de dag zal leggen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, blijkt het tegendeel uit haar verklaringen en uit de historiek van het dossier. De vaststelling dat de Raad van State in principe eerstdaags uitspraak zal doen over het verzoek tot vernietiging van de aan de vergunning gerelateerde milieuvergunning, waarbij de auditeur de vernietiging adviseerde, vormt dus net zomin als de vernietiging van het GRUP waarbinnen de aanvraag indertijd kaderde enige garantie dat tussenkomende partij de heropstart van de werken vooralsnog zal uitstellen. Verzoekende partij kan ook niet worden verweten dat zij nalaat om de actuele toestand op het terrein weer te geven, aangezien uit het dossier blijkt dat de werken plaatsvinden op een grote stortsite, op enige afstand van publiek toegankelijke plaatsen.

5.

Gelet op voormelde overwegingen is er voldaan aan de voorwaarde (in artikel 40, §2, lid 1, 1° DBRC-decreet) dat een bestreden beslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond.

B. Ernstige middelen – enig middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- de artikelen 3 en 9 van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen,
- de artikelen 4.3.1, 4.7.15 en 4.7.23 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO)
- de artikelen 13.4.3.1, 17.6.3 en 18.7.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit)
- het gewestplan Hasselt-Genk

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet)
- het materiële motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur
- het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van 12 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0602 en 2 december 2019 met nummer RvVb-UDN-1920-0300

Zij betwist in essentie de degelijkheid van de beoordeling door verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de geldende gewestplanbestemming, in het licht van de argumentatie daarover in haar bezwaarschrift en tijdens de administratieve beroepsprocedure. Zij meent met name dat de aanvraag moet worden geweigerd wegens strijdigheid met artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit, en dat de bestreden beslissing ter zake alleszins niet afdoende is gemotiveerd.

Zij stelt in algemene zin dat *“verwerende partij bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming niet beschikt over een appreciatiebevoegdheid”*. Wat betreft de conformiteit van de aanvraag met de voorwaarden in artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit stelt zij in een tweede middelonderdeel dat uit de bestreden beslissing *“niet blijkt dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn”*, zodat de aanvraagpercelen *“niet beschouwd kunnen worden als een voor de ontginning noodzakelijke grondreserve”*. Zij betwist daarbij de noodzaak van de ontginning, aangezien deze enkel in functie staat van de latere afdekking van de afvalstoffen, zodat het aansnijden van de grondreserve in zone XI niet noodzakelijk is.

Zij stelt ook dat uit de bestreden beslissing alleszins *“niet blijkt dat de bestaande in exploitatie zijnde ontginningsgebieden effectief zijn uitgeput”* en een bijkomende ontginning in het reserve-ontginningsgebied noodzakelijk is. In dit kader meent zij vooreerst dat de verwijzing naar het typevoorschrift voor ‘gebieden voor de winning van oppervlakedelfstoffen’ in de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 tot vaststelling van de nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen (hierna: Typevoorschriftenbesluit) niet dienstig is in functie van de invulling van artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit. Zij stelt dat het project immers niet ressorteert binnen de perimeter van een RUP met dergelijk voorschrift, en dat dit typevoorschrift alleszins geen afbreuk doet aan de duidelijke tekst van artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit, waarin de mogelijkheid van een ‘optimale ontginning’ niet aan de orde is. Bovendien meent zij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de omliggende ontginningsgebieden die op de site worden geëxploiteerd *“effectief zijn uitgeput”*. Ter weerlegging hiervan verwijst zij naar de overweging in de ondertussen ingetrokken beslissing van verwerende partij van 5 september 2019, waarin met betrekking tot zone VIII, die paalt aan de te ontginnen zone XI, stond *“dat circa 45% van deze zone in uitbating is als stortplaats voor industrieel afval en 55% in aanleg (nog niet als stortplaats ingerichte ontginningsput)”*. Zij stelt dat de vaststelling dat deze overweging in de bestreden beslissing niet wordt hernomen niet impliceert dat ze verkeerd is, aangezien er geen stuk voorligt waaruit dit blijkt. Zij meent ook dat de bewering in de bestreden beslissing dat er in het verleden meermaals vergunningen zijn geweigerd voor de uitbreiding van zone VII niet aantoonde dat deze volledige ontginningszone effectief is uitgeput. Voorts verwijst zij naar het in de bestreden beslissing geciteerde advies van de Hoofddienst Natuurlijke Rijkdommen van 19 januari 2017, waarin inzake de ‘terreinsituatie’ wordt gesteld dat *“zone VIII voor ca. 3/4de is ontgonnen”* en *“nagenoeg de helft ervan is ingericht als stortplaats”*. Zij meent dat *“uit niets blijkt dat het resterende deel intussen wel is uitgeput”*. Tenslotte wijst zij op de vaststelling dat uit de overweging in de bestreden beslissing dat *“ook rekening gehouden moet worden met de tijd die nodig is om de zone XI voor te bereiden en klaar te maken voor de opslag van afvalstoffen”* blijkt dat *“het aansnijden van het reservegebied niet is ingegeven vanuit de feitelijke vaststelling dat het al aangesneden ontginningsgebied intussen effectief is uitgeput, maar wel omdat er (tijdig) bijkomende opslagcapaciteit moet worden gecreëerd die de aanvoer van nieuwe afvalstoffen moet toelaten”*.

Gelet op voormelde vaststellingen, meent zij dat verwerende partij het gezag van gewijsde miskent van het schorsingsarrest van de Raad van 2 december 2019, waarin werd vastgesteld dat niet is aangetoond dat het ontginningsgebied is uitgeput, aangezien zij *“ook in de nieuwe vergunning geen elementen aandraagt die wijzen op het tegendeel”*.

2.

Verwerende partij betwist de ernst van het middelonderdeel. Ter weerlegging hiervan verwijst zij in hoofdorde naar de overwegingen daarover in de bestreden beslissing, waaruit blijkt *“waarom (zij) van mening was en is dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, de vooralsnog niet ontgonnen grondreserves noodzakelijk moeten worden aangesneden en de aanvraag aldus vergunbaar is in ‘uitbreidingsgebied’ van ontginningsgebied”*. Specifiek wat betreft het argument van verzoekende partij dat de ontginning in functie van de stortactiviteiten niet noodzakelijk is, verwijst zij naar de weerlegging van eerste middelonderdeel inzake de vraag in hoeverre er *in casu* sprake is van ‘ontginning’, aangezien daarin dezelfde argumentatie aan de orde is.

Ter weerlegging van het argument van verzoekende partij *“dat niet afdoende zou blijken dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden effectief zijn uitgeput”* wijst zij op de vaststelling dat *“er wettig en in alle redelijkheid is geoordeeld dat er noodzaak bestond tot het aanwenden van het grondreservegebied voor ontginning, verwijzende naar het gegeven dat alle ontginningsgebieden die konden gerealiseerd worden uitgeput zijn (cf. vergunningshistoriek) en naar het uitgeput zijn van de laatst operationele zandwinning in zone VIII”*. Zij meent dat verzoekende partij daarop geen kritiek formuleert, en dat met name *“noch de opgegeven vergunningshistoriek met de bijbehorende graad van afwerking per zone, noch de vaststelling dat de zandwinning in de laatst operationele zone VIII uitgeput is (en de stortplaats vrijwel voltooid is), noch de motivering dat het ontginningsgebied vlak boven en ten westen van de zone VIIa niet geschikt is voor ontginning, door de verzoekende partij wordt betwist”*. Wat betreft de kritiek van verzoekende partij op de verwijzing naar het Typevoorschriftenbesluit merkt zij op dat zij *“de aanvraag strikt genomen enkel heeft getoetst aan artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit”*, en deze overweging *“enkel (op overtollige wijze) ‘ter inspiratie’”* werd aangehaald. Zij meent dat zij daarbij redelijkerwijze ook rekening mocht houden met de tijd die nodig is om zone XI in te richten in functie van de opslag van afvalstoffen, *“(omdat de zandontginning niet enkel tot doel heeft om de afvalstoffen af te dekken, maar ook om de opslag in de grond mogelijk te maken)”*, gelet op de vaststelling dat de zandwinning in de laatste operationele zone VIII is uitgeput en de stortplaats in deze zone vrijwel volledig is voltooid. Zij benadrukt nog *“dat het haar vrij stond om alle feitelijke elementen in aanmerking te nemen die nuttig en noodzakelijk zijn om de planologische verenigbaarheid van het aangevraagde te onderzoeken en dat zij zich in casu enkel heeft gebaseerd op het reeds bestaande administratief dossier, waarvan verzoekende partij reeds kennis had (zoals het project-MER bijvoorbeeld), op elementen die kunnen afgeleid worden uit de feitelijke terreinsituatie, op eerder genomen beslissingen en op publiek toegankelijke documenten, zoals het exploitatierapport (RSK-rapport) van 8 april 2019”*.

3.

Tussenkomende partij betwist vooreerst de onontvankelijkheid van het middelonderdeel, in zoverre daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 4.3.1, 4.7.15 en 4.7.23 VCRO, de artikelen 13.4.1 en 17.6.3 Inrichtingsbesluit, de artikelen 2 en 3 Motiveringswet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van 12 februari 2019 en 2 december 2019. Zij meent dat verzoekende partij niet duidelijk uiteenzet op basis waarvan zij meent dat deze bepalingen en beginselen worden geschonden, zoals vereist door artikel 15, 4° Procedurebesluit, terwijl deze vereiste des te strenger moet worden beoordeeld in het kader van een UDN-procedure. In dezelfde zin stelt zij dat verzoekende partij ook *“niet uitlegt waarom”* *“een ontginning, die enkel gebeurt met het oog op het later kunnen afdekken van de*

afvalstoffen, niet noodzakelijk zou zijn". Zij stelt voorts dat verwerende partij bij haar onderzoek naar de verenigbaarheid van de aanvraag met artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit wel degelijk beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals bevestigd in het vernietigingsarrest van de Raad van 12 februari 2019, zodat verzoekende partij het gezag van gewijsde van dit arrest schendt in zoverre zij het tegendeel beweert. Verwerende partij kan volgens tussenkomende partij met name beoordelen *"wat als een 'noodzakelijke grondreserve' dient te worden begrepen of wat dient verstaan te worden onder 'uitputting' van de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden"*.

Ter weerlegging van de bewering van verzoekende partij in het tweede middelonderdeel *"dat uit de motivering van het bestreden besluit niet zou blijken dat de bestaande, in exploitatie zijnde ontginningsgebieden effectief zijn uitgeput"*, wijst zij op de vaststelling dat verzoekende partij *"klaarblijkelijk over het hoofd heeft gezien dat de deputatie op blz. 20 zeer duidelijk overweegt dat alle ontginningsgebieden die gerealiseerd konden worden, inmiddels gerealiseerd zijn, met verwijzing naar de vergunningshistoriek op blz. 15 van het bestreden besluit"*, terwijl *"deze vergunningshistoriek en de bijhorende graad van afwerking per zone door verzoekende partij niet wordt betwist"*. Zij wijst daarbij met name op de vaststelling dat *"in het bestreden besluit op blz. 20 met betrekking tot zone VIII wordt verduidelijkt dat de zandwinning in deze zone uitgeput is en de stortplaats vrijwel voltooid is"*, en dat verzoekende partij de feitelijke elementen waarop verwerende partij zich hiervoor steunt niet betwist. Zij wijst ook op de vaststelling dat *"het bestreden besluit motiveert dat het ontginningsgebied vlak boven de zone VIIa niet geschikt is voor ontginning"*, en dat verzoekende partij ook de redenen van ongeschiktheid van het ontginningsgebied ten noorden en ten westen van de zone VIIa niet betwist. Zij merkt op dat de Raad daarover zelf geen kritiek kan formuleren.

In zoverre verzoekende partij kritiek uit op de verwijzing in de bestreden beslissing naar het Typevoorschriftenbesluit, en met name het typevoorschrift voor het overdrukgebied voor de 'gebieden voor ontginning van oppervlaktedelfstoffen', stelt zij dat deze verwijzing *"enkel wordt aangehaald als 'inspiratie' en bijgevolg niet meer dan een overtollig motief betreft"*, en dat *"de planologische verenigbaarheid op geen enkele wijze wordt getoetst aan (dit) typevoorschrift"*. Zij benadrukt dat *"de toetsing integendeel exclusief gebeurt op grond van de in artikel 18.7.1 van het Inrichtingsbesluit opgenomen criteria, nl. de noodzakelijkheid van de grondreserves en de uitputting van de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden"*, op basis van *"het reeds bestaande aanvraagdossier en administratief dossier, waarvan verzoekende partij reeds kennis had"*, en op basis van *"elementen die kunnen afgeleid worden uit de feitelijke terreinsituatie en op publiek toegankelijke documenten, zoals bijv. het exploitatierapport"*, zodat er *"geen wijzigingen of aanvullingen"* gebeurden aan het aanvraagdossier.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de overwegingen in de vorige stedenbouwkundige vergunning van verwerende partij van 5 september 2019, meent zij dat er *"geen rekening kan en mag worden gehouden met de daarin opgenomen motivering"*, aangezien deze beslissing werd ingetrokken en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. In dezelfde zin stelt zij dat verzoekende partij tevergeefs verwijst naar het UDN-arrest van 2 december 2019, waarmee de ingetrokken beslissing werd geschorst omdat op het eerste gezicht niet bleek dat het ontginningsgebied is uitgeput, aangezien ook dit arrest niet langer relevant is, temeer de bestreden beslissing ter zake nu wel afdoende is gemotiveerd.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het advies van de Hoofddienst Natuurlijke Rijkdommen van 19 januari 2017, waarin wordt gesteld *"dat zone VIII voor ca. ¾ is ontgonnen en nagenoeg de helft is ingericht als stortplaats"*, merkt zij op dat dit advies is gedateerd, aangezien *"zone VIII thans volledig is ontgonnen en de stortcapaciteit nagenoeg volledig is opgebruikt"*. Zij stelt dat dit *"zichtbaar is vanop het fietspad dat langsheen het projectgebied loopt en door de verzoekende partij niet met enig bewijskrachtig stuk wordt ontkracht"*. Zij meent dat verwerende partij rekening

moet houden met de feitelijke terreinsituatie op het ogenblik van haar besluitvorming. Zij stelt dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar standpunt, dat niet blijkt dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden zijn uitgeput, ten onrechte wijst op de overweging in de bestreden beslissing dat er rekening dient te worden gehouden met de tijd die nodig is om zone XI in te richten in functie van de opslag van afvalstoffen. Zij meent dat *“deze passage net aantoont dat – in de aanloop naar de effectieve volstorting van de laatste in exploitatie zijnde ontginningszone – reeds voorbereidende werkzaamheden dienen genomen te worden om de continuïteit van de stortactiviteiten te verzekeren”, en “van zodra er bijkomende ruimte nodig is om de afvalstoffen op te bergen, de zandontginning dient opgestart te worden”*. Zij stelt in dit kader dat er *“voor de beoordeling van de noodzaak van een grondreserve niet enkel dient gekeken te worden naar het doel of tijdstip van de afdekking van de afvalstoffen, maar alle vergunde activiteiten, die in een logische en gefaseerde wijze zijn samengevoegd, in rekening dienen gebracht te worden”, en er “bovendien ook rekening dient gehouden te worden met de tijd die nodig is om een volgende zone voor te bereiden op en klaar te maken voor de opslag van afvalstoffen”*. Zij meent dat *“dit vanzelfsprekend ook veronderstelt dat er niet tot het allerlaatste moment moet/kan gewacht worden vooraleer over te schakelen op een volgende, noodzakelijk geworden ontginningsreserve, maar dat integendeel dient gewerkt te worden met een continu voortschrijdend ontginningsfront”*. Zij besluit dat *“het loutere feit dat er voorbereidende werkzaamheden worden uitgevoerd, dus niet betekent dat er geen sprake zou zijn van een effectieve voldoende uitputting”* van de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden. Zij meent dat dit voldoende blijkt uit de verwijzing in de bestreden beslissing *“naar het RSK-rapport, waaruit blijkt dat op 1 januari 2019 nog slechts een reststortcapaciteit was van maximaal 14 maanden (= tot eind februari 2020)”, en “naar het project-MER, waaruit op gelijkaardige wijze blijkt dat het einde van de exploitatie van zone VIII wordt gesitueerd op het einde van het eerste kwartaal van 2020 (= uiterlijk eind maart 2020)”, terwijl “de feitelijke correctheid van deze vaststellingen door verzoekende partij niet wordt betwist”*. Zij wijst voorts, *“ter illustratie van de correctheid van de door de deputatie gehanteerde gegevens”, naar “de voortgangsrapporten zandwinning”, waarbij “een eerste rapport met de situatie op 31 december 2018 aantoont dat het laatste zand in zone VIII werd ontgonnen in de loop van 2018” en “een tweede rapport met de situatie op 31 december 2019 aantoont dat het laatste, beperkte gedeelte van zone VIII in uitbating is”*. Zij stelt dat *“de interpretatie van verzoekende partij, als zou een grondreserve niet noodzakelijk kunnen geacht worden vooraleer er sprake is van integrale uitputting van zowel de ontginnings- als de stortcapaciteit, indruist tegen de logica van artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit en de daarin opgenomen voorwaarde van de ‘noodzakelijke grondreserves’ zou herleiden tot een lege doos”, terwijl “zulke interpretatie bovendien in strijd is met de doelstellingen van het Delfstoffendecreet, waarin wel degelijk de mogelijkheid wordt voorzien om te werken met een gefaseerd, voortschrijdend ontginningsfront”*.

Beoordeling door de Raad

1.

Tussenkomende partij betwist op het eerste gezicht tevergeefs de ontvankelijkheid van het middel, aangezien daarin een voldoende en duidelijke omschrijving wordt gegeven van de overtreden rechtsregels en beginselen en van de wijze waarop deze volgens verzoekende partij worden geschonden, conform artikel 15, 4° Procedurebesluit. Zoals gesteld betwist verzoekende partij de degelijkheid van de beoordeling door verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de geldende gewestplanbestemming, waarbij zij met name meent dat de aanvraag moet worden geweigerd wegens strijdigheid met artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit, en de bestreden beslissing ter zake alleszins niet afdoende is gemotiveerd. De vereiste van een planologische toets conform artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit werd ook bevestigd in het vernietigingsarrest van de Raad van 12 februari 2019, terwijl het gezag van gewijsde van dit arrest niet verhindert dat verzoekende partij in voorliggende procedure de degelijkheid kan betwisten van de beoordeling hierover van verwerende partij. Artikel 15, 4° Procedurebesluit, op basis waarvan het verzoekschrift een

uiteenzetting moet bevatten van de feiten en de middelen, impliceert overigens niet dat verzoekende partij expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen moet vermelden die volgens haar door de bestreden beslissing worden geschonden. Het is enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting in haar verzoekschrift het voor de Raad in het kader van haar legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij en tussenkomende partij in het kader van hun verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. Gelet op de replieken van verwerende partij in haar nota met opmerkingen en van tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst, blijkt op het eerste gezicht dat daaraan is voldaan.

2.

Een stedenbouwkundige vergunning moet in beginsel worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken (artikel 4.3.1, §1, lid 1, 1° VCRO). Een stedenbouwkundig voorschrift is onder meer een reglementaire bepaling, opgenomen in een plan van aanleg (artikel 1.1.2, 13°, b VCRO). De percelen waarop de aanvraag betrekking heeft zijn volgens het geldende gewestplan bestemd als 'uitbreiding van ontginningsgebied met nabestemming natuur', zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist. Deze bestemming vereist dat verwerende partij op concrete wijze, en met inachtneming van de adviezen en de argumentatie tijdens de administratieve beroepsprocedure, aan de hand van de gegevens van de aanvraag onderzoekt en motiveert of de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, zodat er moet worden voorzien in de noodzakelijke grondreserves voor de ontginning. Verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing overigens expliciet dat deze vereiste voortvloeit uit het toepasselijke artikel 18.7.1 Inrichtingsbesluit, dat luidt als volgt:

“De uitbreidingen van ontginningsgebieden zijn bestemd om te voorzien in de noodzakelijke grondreserves voor de ontginning. Ze mogen pas aangesneden worden, wanneer de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn. In afwachting van hun exploitatie, zijn deze uitbreidingsgebieden onderworpen aan de voorschriften die gelden voor het in de grondkleur aangegeven gebied, mits de toekomstige bestemming daardoor niet in gevaar wordt gebracht.”

De Raad kan zijn beoordeling daarover niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid, en kan bij zijn wettigheidstoezicht enkel nagaan of deze overheid haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend. Dit betekent dat hij onderzoekt of ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is kunnen komen. Er is slechts sprake van een kennelijk onredelijke beslissing indien de beslissing dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming komt. Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient verwerende partij in de beslissing duidelijk de redenen op te geven die verband houden met de toets van de aanvraag aan de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening, waarop zij haar beslissing steunt, zodat een belanghebbende met kennis van zaken tegen de beslissing kan opkomen, waarbij de opgegeven motieven afdoende moeten zijn.

3.

De aanvraag beoogt onder meer de ontzanding van enkele percelen, waarna de vrijgekomen diepte wordt opgevuld met afvalstoffen. Het ontgonnen zand wordt daarbij niet afgevoerd maar gebufferd op enkele aanpalende vergunde stortplaatsen, om uiteindelijk op termijn te worden gebruikt om de opnieuw uit te graven stortplaatsen terug op te vullen. Verwerende partij overweegt

in de bestreden beslissing inzake de verenigbaarheid van de aanvraag met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan onder meer het volgende:

“ ...

Planologische verenigbaarheid

De uitgestrekte Remo-site kent de volgende historiek: ...

Op dit moment is enkel de zone VIII nog operationeel.

...

Overwegende dat de Raad van State bij arrest van 23 oktober 2018 met nr.242.753 het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan GRUP "Closing the Circle" heeft vernietigd. Dit betekent dat de aanvraag in casu moet getoetst worden aan de bestemmingsvoorschriften uit het Gewestplan Hasselt-Genk, vastgesteld bij KB van 3 april 1979. De percelen van de aanvraag zijn volgens dit gewestplan gelegen in "uitbreiding van ontginningsgebieden (of reserve-ontginningsgebieden) met nabestemming natuurgebied". Rondom de percelen van de aanvraag ligt "ontginningsgebied".

...

Uit het arrest van de RvVb en het Inrichtingsbesluit volgt dat voor de planologische toets achtereenvolgens moet onderzocht worden:

- Of de aanvraag kan beschouwd worden als "ontginning";*
- Of de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn en de vooralsnog niet ontgonnen grondreserves noodzakelijk moeten worden aangesneden;*
- Of de aanvraag de toekomstige bestemming "natuurgebied" niet in het gedrang brengt.*

De deputatie gaat hieronder nader in op deze elementen.

...

b) Zijn de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput en is het noodzakelijk om het reserveontginningsgebied aan te snijden?

Overeenkomstig de rechtspraak van de RvVb uit het schorsingsarrest UDN van 2 december 2019 veronderstelt de bestemmingszone "uitbreiding van ontginningsgebied" of "reserve-ontginningsgebied" dat de deputatie aan de hand van de gegevens van de aanvraag concreet onderzoekt en motiveert of de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, zodat er moet worden voorzien in de noodzakelijke grondreserves voor ontginning. Dit volgt ook uit het toepasselijke artikel 18.7.1 uit het Inrichtingsbesluit, dat bepaalt dat deze gebieden pas mogen aangesneden worden, wanneer de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn (zie: supra).

Verdere inspiratie m.b.t. de invulling van de bestemmingszone "uitbreiding van ontginningsgebied" kan gehaald worden uit het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van de nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen en meer bepaald in de bijlage met aanduiding van de typevoorschriften. Volgens artikel 7.4.13 VCRO concorderen de "ontginningsgebieden" (bestemmingsvoorschrift uit het gewestplan) met de categorie van gebiedsaanduiding "gebieden voor de winning van oppervlaktedelfstoffen". Met betrekking tot het overdrukgebied bepalen de typevoorschriften ... Bij het onderzoek m.b.t. de verenigbaarheid van de aanvraag met het "reserve-ontginningsgebied" is dus ook relevant dat er in de overige delen van het "ontginningsgebied" geen optimale ontginning meer mogelijk is.

De deputatie stelt vast dat de aansnijding van het "reserve-ontginningsgebied" XI om meerdere redenen noodzakelijk is. Alle "ontginningsgebieden" die gerealiseerd konden worden, zijn vooreerst al gerealiseerd (zie: historiek).

De zandwinning in de zone VIII is ten eerste uitgeput en de stortplaats is vrijwel voltooid. De deputatie leidt dit af uit:

- Het overeenkomstig artikel 5.2.4.6.5, §4 VLAREM II publiek toegankelijke exploitatierapport van 8 april 2019 (RSK 553447 - R06(01) m.b.t. de periode 2018 opgemaakt door RSK Benelux. Hieruit blijkt dat er op 1 januari 2019 nog slechts een reststortcapaciteit was van maximaal 14 maanden. Uit de gegevens van het*

exploitatie rapport kan afgeleid worden dat er 464.655 ton restcapaciteit is (pg. 4), terwijl er in 2018 413.068 ton werd aangevoerd (tabel 2-1 en tabel 2-2 pg.5 en 6)..

- In de project-MER (bijlage A2) wordt het einde van de exploitatie in de zone VIII gesitueerd op het einde van het eerste kwartaal van 2020.

- Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de tijd die nodig is om de zone XI voor te bereiden en klaar te maken voor de opslag van afvalstoffen. De zandontginning heeft immers niet enkel als doel de afdekking van de afvalstoffen, maar ook om de opslag van de afvalstoffen in de grond mogelijk te maken. De noodzakelijke tijd voor de ontzanding en de inrichting van een stortplaats duurt volgens Remo minstens 1 jaar. De aansnijding van een volgende grondreserve wordt dus noodzakelijk van zodra, rekening houdend met de snelheid en de grootte van de afgevoerde afvalstoffen, er meer opslagruimte nodig is.

Ten tweede is het "ontginningsgebied" vlak boven de zone VIIa niet geschikt voor ontginning. Uit nazicht van de Geopunt-kaarten blijkt dat dit gebied een brongebied betreft van de Helderbeek en overstroomd/nat gebied is. De Helderbeek loopt ook over dit regulier ontginningsgebied. Op het kadastraal perceel afd. 1 sectie A, perceelnummer 1068/A7 bevindt zich een waterplas. Op 23 februari 2006 (milieuvergunning) weigerde de deputatie bovendien reeds om op een gedeelte van deze percelen (stortvakken 31 - 40) een stortplaats uit te voeren, omdat deze percelen een buffer creëren t.o.v. de bovengelegen natuur. De Vlaamse Minister bevoegd voor ruimtelijke ordening volgde dit standpunt in het besluit van 12 september 2007 (SV/B 7076/3641). In het besluit van de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu van 11 september 2007 (AMV/00070576/10158) en het besluit van de Vlaamse Minister bevoegd door ruimtelijke ordening van 12 september 2007 (SV/B 7076/3641) werden de milieu- en stedenbouwkundige vergunningen voor het "ontginningsgebied" ten westen van de zone VIIa ten derde eveneens geweigerd. De deputatie merkt op dat in de voornoemde besluiten ook de exploitatie van "bospercelen" van de (thans aangevraagde) zone XI geweigerd werd, gelet op de milieuwinst ervan en het geluidsdempend effect t.o.v. de woonwijk. De deputatie stelt vast dat het aanvraagdossier nieuwe elementen bevat, die deze aansnijding van zone XI verantwoorden:

- In het besluit tot ontheffing van het verbod op ontbossing met ref. ONTH/16/08/L113-01985 van 13/05/2016 overwoog het Agentschap voor Natuur en Bos dat de ontginning van deze bospercelen geen betekenisvolle aantasting veroorzaakt van de instandhoudingsdoelstelling van de speciale beschermingszone. Dit nieuw element t.o.v. de eerdere weigeringsbesluiten verantwoordt de aansnijding van zone XI. In haar advies (COMP/16-0154/LI) m.b.t. dit dossier stelde het Agentschap voor Natuur en Bos ook vast dat de bestaande natuurwaarden niet geschaad worden.

- Uit de project-MER blijkt dat de geluidseffecten te verwaarlozen zijn en de grenswaarden worden gerespecteerd door de milderende maatregelen die REMO zal nemen.

Om deze redenen moeten deze "ontginningsgebieden" ten noorden en ten westen van de zone VIIa eveneens als uitgeput beschouwd worden.

Aan de hand van deze concrete gegevens komt de deputatie tot het besluit dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, zodat er moet worden voorzien in de noodzakelijke grondreserves voor ontginning.

...”

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overwoog daarover in zijn ongunstig advies onder meer het volgende:

“ ...

Los van de vraag of de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, waarvoor aanvrager in zijn meest recente motivering verwijst naar reeds eerder verleende vergunningen die een definitief karakter gekregen hebben, moet, gelet op het vernietigingsarrest, ook geoordeeld worden of het aanvraagdossier over voldoende gegevens beschikt om een volwaardige planologische toets door te voeren.

*Ter zake dient gewezen te worden op de aanvraag die werd ingediend binnen het kader van het destijds geldende GRUP 'Closing the Circle' ... De ingediende aanvraag is, aldus de woorden van aanvrager zelf, gerelateerd aan het Closing-the-Circleproject. ... Het Project-MER ("Realisatie Closing the Circle-project") met inbegrip van de passende beoordeling gaat uit van het Closing the Circle-project, hetgeen gekenmerkt wordt door de tijdelijkheid van de activiteiten ... Het Project-MER met inbegrip van de passende beoordeling lijkt dus minstens niet langer actueel te zijn wanneer het aankomt op de toetsing van de aanvraag aan de heden geldende gewestplanbestemmingsvoorschriften waarin geen enkele verwijzing naar enig tijdsbestek is opgenomen. De aanvraag en het bijhorend Project-MER zijn gerelateerd aan de realisatie en de timing van het Closing the Circle-project waarvan het planologisch kader ontbreekt.
..."*

4.

De bestreden beslissing bevat op het eerste gezicht geen afdoende motivering waaruit blijkt *"dat de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden uitgeput zijn, zodat er moet worden voorzien in de noodzakelijke grondreserves voor ontginning"* en *"de aansnijding van het 'reserve-ontginningsgebied' XI noodzakelijk is"*. Uit de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de Raad zijn wettigheidsstoezicht uitoefent, blijkt met name niet afdoende dat *"alle 'ontginningsgebieden' die gerealiseerd konden worden al gerealiseerd zijn"*.

5.

Verwerende partij steunt haar oordeel in eerste instantie op de vaststelling dat *"de zandwinning in de zone VIII is uitgeput en de stortplaats vrijwel is voltooid"*. Zij maakt hierbij abstractie van de overweging in haar vorige beslissing van 5 september 2019 inzake de vergunningshistoriek met betrekking tot zone VIII, waarin met name werd gesteld *"dat circa 45% van deze zone in uitbating is als stortplaats voor industrieel afval en 55% in aanleg (nog niet als stortplaats ingerichte ontginningsput)"*, en waaruit op het eerste gezicht blijkt dat dit in exploitatie zijnde ontginningsgebied vooralsnog niet is uitgeput. Hoewel deze overweging in de bestreden beslissing niet wordt hernomen, en daarin enkel nog wordt gesteld *"dat zone VIII nog operationeel is"*, kan zij hieraan niet zonder meer voorbijgaan. Zij moet motiveren of de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden zijn uitgeput, terwijl niet blijkt wat zij verstaat onder 'operationeel'. Het feit dat de beslissing van 5 september 2019 ondertussen is ingetrokken doet daaraan op zich geen afbreuk, aangezien niet blijkt dat deze overweging, als vaststelling, foutief was. Ze wordt bovendien op het eerste gezicht bevestigd in het advies van de Hoofddienst Natuurlijke Rijkdommen van 19 januari 2017, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en waarnaar ook werd verwezen in de ingetrokken beslissing van 5 september 2019. Daarin wordt inzake de *"terreinsituatie"* met name vastgesteld dat *"zone VIII voor ca. 3/4 is ontgonnen"* en *"nagenoeg de helft is ingericht als stortplaats"*, zonder dat de aanvraag wordt getoetst aan het gewestplan, aangezien er op dat ogenblik nog een GRUP van toepassing was. De opmerking van tussenkomende partij dat dit advies van 19 januari 2017 op 22 april 2020 was gedateerd doet op zich geen afbreuk aan de inhoud hiervan, temeer het in de bestreden beslissing zonder meer wordt geciteerd en verwerende partij zich hierop klaarblijkelijk nog steeds steunt. In de rand daarvan wordt nog opgemerkt dat deze opmerking, in het licht van de gewijzigde feitelijke en juridische situatie, mogelijks ook geldt voor andere adviezen. Zo steunt verwerende partij op het eerste gezicht klaarblijkelijk ook nog steeds op het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos inzake de passende beoordeling van 16 december 2015, en op een project-mer dat werd goedgekeurd op 19 januari 2016, om de aanvraag van 29 juni 2016 alsnog in te willigen op basis van het gewestplan, hoewel ze werd ingediend op basis van een GRUP, dat ondertussen samen met het plan-mer sinds 23 oktober 2018 door de Raad van State is vernietigd, waarbij het ontgonnen zand zou dienen om op termijn de uit te graven stortplaatsen te ontdeepen.

De bestreden beslissing bevat in het licht van de samenlezing van de vergunningshistoriek met betrekking tot zone VIII en het advies van de Hoofddienst Natuurlijke Rijkdommen van 19 januari 2017 op het eerste gezicht dus geen afdoende motivering waaruit blijkt dat het ontginningsgebied in zone VIII effectief is uitgeput. Dit werd ook reeds vastgesteld in het schorsingsarrest van 2 december 2019 met betrekking tot de ingetrokken beslissing van 5 september 2019. Deze vaststelling wordt niet ontkracht door de verwijzing in de bestreden beslissing naar het exploitatierapport van 8 april 2019 en naar het project-mer. Ongeacht het gegeven dat beide documenten ook voorhanden waren op het ogenblik van de ingetrokken beslissing, heeft het exploitatierapport louter betrekking op de stortactiviteiten, en wordt in de project-mer, die dateert van een jaar voor het advies van de Hoofddienst Natuurlijke Rijkdommen, slechts een inschatting gemaakt van het einde van de exploitatie in deze zone. Ze wordt ook niet ontkracht door de overweging in de bestreden beslissing dat de tijd voor de inrichting van zone XI in functie van de opslag van afvalstoffen eveneens in rekening moet worden gebracht. Daaruit blijkt op het eerste gezicht eerder dat de noodzakelijke grondreserves voor de ontginning reeds kunnen worden aangesneden vooraleer de in exploitatie zijnde ontginningsgebieden volledig zijn uitgeput, om een tekort aan voldoende opslagcapaciteit voor afvalstoffen te vermijden. De noodzakelijkheid om het reservegebied aan te snijden wordt daarbij dus ten onrechte gemotiveerd vanuit de noodzaak naar bijkomende opslagcapaciteit voor afvalstoffen, in plaats van uit de feitelijke vaststelling dat de geëxploiteerde ontginningsgebieden zijn uitgeput en er een noodzaak bestaat aan bijkomende delfstof.

Tussenkomende partij stelt daarbij op het eerste gezicht tevergeefs dat verzoekende partij geen bewijskrachtige stukken bijbrengt die het oordeel van verwerende partij weerleggen dat de zandwinning in zone VIII is uitgeput en de stortplaats vrijwel is voltooid. Zoals reeds geoordeeld in het schorsingsarrest van 2 december 2019, moet verzoekende partij niet concreet aantonen dat er nog niet-uitgeput ontginningsgebied voorhanden is, maar moet dit door verwerende partij in de bestreden beslissing afdoende worden onderzocht en gemotiveerd. Daarbij wordt opnieuw opgemerkt dat verwerende partij haar beslissing ter zake op het eerste gezicht bovendien des te concreter en zorgvuldiger moet motiveren in het licht van de argumentatie van verzoekende partij tijdens de administratieve vergunningsprocedure inzake de strijdigheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften. De opmerking van tussenkomende partij dat het oordeel van verwerende partij inzake de uitputting van het geëxploiteerde ontginningsgebied in zone VIII visueel kan worden vastgesteld vanop het nabije fietspad is dan ook niet relevant. Dezelfde vaststelling geldt wat betreft haar verwijzing naar "*de voortgangsrapporten zandwinning*", aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier en dat verwerende partij zich hierop heeft gesteund.

6.

Verwerende partij steunt haar oordeel in tweede instantie op de vaststelling dat de "*ontginningsgebieden ten noorden en ten westen van de zone VIIa eveneens als uitgeput beschouwd moeten worden*". Zij wijst met name op het feit dat de hiervoor vereiste milieu- en stedenbouwkundige vergunning in het verleden zijn geweigerd, terwijl het ontginningsgebied "*vlak boven de zone VIIa*" bovendien "*niet geschikt is voor ontginning*". De loutere vaststelling dat een aanvraag voor een milieu- en stedenbouwkundige vergunning in deze ontginningsgebieden in 2007 deels werd geweigerd betekent op het eerste gezicht niet zonder meer dat er aldaar redelijkerwijze geen ontginning meer mogelijk is. Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt, werd toen klaarblijkelijk ook "*de exploitatie van 'bospercelen' van de (thans aangevraagde) zone XI*" geweigerd, maar "*bevat het aanvraagdossier nieuwe elementen die deze aansnijding van zone XI verantwoorden*". Hieruit blijkt dat het volgens verwerende partij niet is uitgesloten dat er in het kader van een nieuwe aanvraag voor de exploitatie van deze zones in ontginningsgebied, op basis van nieuwe elementen, mogelijks alsnog een vergunning wordt bekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt op het eerste gezicht niet waarom verwerende partij oordeelt dat de

weigeringsbeslissingen in 2007 een ontginning van deze percelen redelijkerwijze definitief uitsluiten, en er hiervoor zelfs op basis van nieuwe elementen redelijkerwijze geen vergunning meer kan worden bekomen in het licht van de feitelijke en juridische omstandigheden. Overigens blijkt uit deze weigeringsbeslissingen op het eerste gezicht niet dat een deel van het ontginningsgebied ongeschikt is omwille van 'de waterproblematiek', aangezien de weigering volgens de bestreden beslissing betrekking had op de 'aanvraag' "*om op een gedeelte van deze percelen (stortvakken 31 - 40) een stortplaats uit te voeren*", en werd geweigerd "*omdat deze percelen een buffer creëren t.o.v. de bovengelegen natuur*". Gelet op deze vaststellingen met betrekking tot het ontginningsgebied ter hoogte van zone VIIa blijkt op het eerste gezicht niet dat de bestreden beslissing een afdoende motivering bevat waaruit redelijkerwijze blijkt dat dit ook is uitgeput.

Het tweede onderdeel van het middel is ernstig.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv REMO MILIEUBEHEER is ontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.
2. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van verwerende partij van 22 april 2020, waarbij haar beslissing van 5 september 2019 wordt ingetrokken en aan tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden wordt verleend voor het ontbossen en wijzigen van het reliëf van de bodem, zandwinning en inrichten voor de opslag van afval als aanloop naar het project 'Closing the Circle', op de percelen gelegen te 3530 Houthalen-Helchteren, Wolfsdal zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 1066M e.a., wordt bevolen.
3. De uitspraak over de kosten van het geding wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
4. De kosten van de tussenkomst in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 8 mei 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE